

Netty van Kaathoven

De paardenmeiden 2

Gaat Vicca het redden?

δ

Een stromatras

‘Oké,’ zegt manegebaas Roos,
‘laten we eens kijken of alles klaar is.
Lambert, zijn de *paarden en pony’s* binnengehaald?’
‘De paarden die we vanmiddag nodig hebben wel,’
antwoordt stalknecht Lambert.
‘Femke en Sanne, is het superbed klaar?’
Femke en Sanne helpen, samen met
hun vriendin Malaika, de laatste twee weken
van de zomervakantie bij de ponykampen in
de manege. Het is het tweede jaar dat ze dit doen.
Ze rijden hier zelf al jaren, al vanaf dat ze acht zijn
en ze zijn nu dertien! De drie meiden kennen
elk paard en elke pony en ze zijn de beste ruiters
van de buurt.
‘Alleen de slaapzakken niet,’ antwoordt Femke,
‘maar die nemen ze zelf mee, toch?’
‘Ja hoor, die nemen ze zelf mee,’ zegt Roos.
‘De verrassingen in het stro zijn er ook?’
‘Die zijn er ook,’ lacht Femke.
De kinderen die vanmiddag aan hun ponykamp
beginnen, slapen allemaal bij elkaar in
een dikke laag stro, op de zolder boven de hooistal.
Ze liggen daar wel droog onder een dak,
maar de wind giert soms door de open voorkant
van de schuur. Alleen de kinderen die niet
zo avontuurlijk zijn dat ze over de ladder helemaal
naar het bed durven te kruipen, mogen in een tent
in de boomgaard slapen. Maar meestal willen
alle kinderen van het ponykamp op zolder,
dat is lekker spannend.

Femke en Sanne hebben net de strovloer klaargemaakt. Ze hebben er doeken en dikke hoofdkussens op gelegd. En in het stro hebben ze stiekem fopmuizen en fopspinnen verstoppt. Dat is elke keer dikke pret, vooral als er veel stadskinderen komen, zoals nu.

Malaika komt de kantine binnen vanuit de keuken. ‘Drankjes en hapjes paraat,’ roept ze. In haar handen draagt ze een dienblad met een grote, doorgesneden meloen waarop lange prikkers zijn gespietst. Op elke prikker heeft ze van karton en snoepgoed een pony nagemaakt. Iedere pony heeft een staart en manen van veterdrop en ogen van schuimpjes. Dat is haar specialiteit.

‘Dat heb je weer prachtig gedaan, Malaika!’ zegt Roos enthousiast. ‘Kom, dan gaan we nu snel lunchen, waarschijnlijk komen de kinderen zo.’ Ze schuift een stoel achteruit bij de grote tafel in het midden van de kantine, en gaat zitten. De rest volgt haar voorbeeld. Mmm, heerlijk, er zijn pannenkoekjes met een dikke laag stroop of jam. Roos weet wel hoe ze de meiden moet verwennen.

‘Hoe oud zijn de kinderen?’ vraagt Malaika met volle mond.

‘Deze groep is van acht jaar tot elf. O nee, er is ook iemand van veertien bij,’ ziet Lambert als hij de lijst eens goed bekijkt.

‘Jongen of meisje?’ giechelt Malaika.

‘Eens kijken, acht meiden, twee jongens in totaal,’ plaagt Lambert.

‘Je weet best wat ik bedoel, die van veertien,

is dat een jongen?’

‘Er staat bij: knappe jongen, heeft nog geen vriendin, valt vooral op Arubaanse schoonheden, zeker als ze kunnen buikdansen en paardrijden, en houden van pannenkoeken met jam.’

Femke en Sanne schieten vreselijk in de lach, maar Malaika pakt boos de lijst die Lambert zit te lezen. ‘Er staat helemaal niets, alleen zijn geboortedatum en dat hij uit Assen komt,’ klaagt ze. ‘Als hij mee op een kinderkamp wil, is het vasteen watje,’ denkt Femke hardop.

‘Assen, dat is dicht bij waar mijn vader nu woont,’ zegt Sanne.

Er valt een stilte. Sannes vader is twee weken geleden na veel ruzie weggegaan bij haar moeder. Hij woont nu in Drenthe in een vakantiehuisje op het erf van haar tante en oom. Sanne moet er nog ergaan wennen dat haar ouders gescheiden zijn.

Het is maar goed dat ze nu mee mag helpen bij het ponykamp, dan hoeft ze er niet steeds aan te denken.

‘Daar zul je de eerste kinderen hebben,’ zegt Roos als ze de labrador Jet hoort aanslaan op het erf.

‘Kom Jet, stil, het is goed volk,’ roept ze.

Vanaf dat moment tuimelen er negen opgewonden kinderen uit allerlei auto’s. Ouders en grootouders worden gedag gekust.

‘Pas goed op jezelf, wees gehoorzaam, doe geen gevaarlijke dingen,’ klinkt het even later van alle kanten als de auto’s weer vertrekken. De ouders en grootouders hebben alle

gebruiksaanwijzingen van de kinderen uitvoerig aan Roos en Lambert verteld.

De enige die nu nog ontbreekt, is de jongen uit Assen.

Femke geeft alle kinderen iets te drinken en Malaika oogst bewondering met haar snoepony's.

Daarna gaan ze samen kijken waar ze zullen slapen.

De kinderen schreeuwen en roepen druk door elkaar heen als ze hun slaapplek zien: in een laag stro, net zoals de paarden!

‘Dat mag vast niet van mijn mama,’ zegt kleine Suus als ze op de ladder naar boven geklommen is.

‘Maar nu is Roos de baas,’ zegt Femke, ‘en van haar mag het.’

‘De kleinsten slapen achterin,’ wijst Roos.

‘Dan kunnen ze niet naar beneden rollen als ze gaan slaapwandelen. Als jullie allemaal boven zijn, doen we hier een hekje voor, dan liggen jullie veilig.’

De slaapzakken worden onder veel gelach uitgerold, de rugzakken worden in het stro geploft.

Er ligt al ergens een verdwaalde *cap* en iemands zweepje tuimelt langs de ladder naar beneden.

‘Zorg dat je geen kleine dingen zoals haarspeldjes, brillen of horloges los in het stro legt,’

waarschuwt Roos. ‘Die vind je nooit meer terug.

Hier hebben jullie bakjes om je rommeltjes in te doen.’

Ze geeft elk kind een plastic bakje om op de balk boven hun slaapzak te zetten.

‘De vorige groep is zelfs twee mobieltjes kwijtgeraakt in dit stro,’ roept Lambert van beneden.

‘Het waren heel dure exemplaren en we hebben

ze niet meer kunnen vinden.'

Het werkt meteen. Als Roos en Lambert zich omdraaien, beginnen een paar kinderen onmiddellijk te graven in het stro. Niet lang daarna horen ze hen fluisteren: 'Ik zie geloof ik iets ...' Gevolgd door een afgrijselijke schreeuw: 'legh! Er zitten muizen!'

Malaika, die net van de ladder gaat, kiepert van het lachen bijna van de laatste sporten omlaag. 'Kijk maar uit, er zitten ook weleens vogelspinnen. Die zijn hartstikke giftig,' roept ze. 'Als je ze ziet, mag je Lambert roepen, die is als enige niet gevoelig voor spinnengif. Maar probeer ze vooral niet zelf te vangen, dat kan je dood worden.'

'Lááámbert!' wordt er meteen gegild.

Als Lambert zijn hoofd boven de rand van de strovloer uitsteekt, ziet hij negen bange kinderen op een rijtje tegen de achterwand staan.

'Gefopt!' lacht hij. 'Kijk eens goed, de spinnen zijn nep, en de muizen ook! En trouwens, dat van die mobieltjes is verzonnen.'

'Wie durft er nu niet meer boven te slapen?' roept Roos lachend.

Geen van de kinderen durft als eerste te roepen dat het eng is. Dus zwijgen ze allemaal en ze kijken elkaar twijfelend aan.

'Verder zullen we jullie niet meer plagen, hoor,' stelt Lambert de kinderen gerust. 'Dit was om te kijken of we echt stoere kinderen op het kamp hebben. Niemand van jullie is gaan huilen of naar beneden gevlucht, dus het zit helemaal goed!' 'Ik vond het eigenlijk wel een gave grap,' zegt Kim,

de oudste en stoerste van de groep.

Daarop begint iedereen te lachen en te roepen dat ze echt niet geloofden dat het vogelspinnen waren en dat ze ook heus wel zagen dat het nepmuizen waren.

Als het eerste kind met stro begint te gooien, worden ze allemaal baldadig.

‘Het kan mij niet schelen,’ zegt Lambert, ‘maar zo hebben jullie dadelijk allemaal prikstro in je slaapzak. Dan doe je geen oog meer dicht vannacht.’ Dus gaan ze allemaal ijverig hun slaapzakken weer uitkloppen.

‘We krijgen onze handen vol aan dat stel,’ lacht Roos, die met de meiden terug naar de kantine loopt, nadat ze heeft geroepen: ‘Over een halfuur verzamelen in de *buitenbak* voor de eerste rit.’

Die afspraak wordt boven met luid gejuich ontvangen.

Als Femke, Malaika en Sanne de kantine binnenlopen, komt via de andere deur een jongen aangesloft, met een grote rugzak en daarbovenop dure, leren paardrijlaarzen gebonden. Zijn cap bungelt aan de zijkant van zijn rugzak. Hij draagt een pet achterstevoren op zijn hoofd en een dure merkbroek die bijna van zijn billen zakt.

Sanne loopt naar hem toe om hem welkom te heten. Maar als ze voor hem staat, is ze meteen van slag. In zijn ogen leest ze iets intens droevigs wat ze onmiddellijk herkent. Zouden zijn ouders ook gescheiden zijn? denkt ze.

‘Hoi. Ik ben Rens,’ mompelt de jongen,

zonder zijn hand uit te steken. Hij ploft zijn rugzak op de grond en gaat zitten op de eerste stoel die hij tegenkomt. Dan maakt hij de veters van zijn schoenen wat losser.

‘Hoe kom jij nu hier?’ vraagt Sanne verbaasd.

‘O ja, ik ben Sanne.’

‘Lopen.’

‘Toch niet vanuit Assen?’

‘Ik heb een stuk met de trein gereisd.

Ze hadden geen zin om me te brengen.’

Rens haalt zijn schouders op.

Wie die “ze” zijn kan Sanne wel raden.

Het dichtstbijzijnde station is twaalf kilometer verderop, bedenkt ze ook.

‘Ik loop graag, dus het geeft niet,’ vervolgt hij.

‘Gelukkig maar,’ zegt Sanne. Ze draait zich om naar de anderen: ‘Dit is Rens.’

‘O hallo, leuk,’ kirt Malaika, terwijl ze om Rens heen draait. ‘Ik ben Malaika. Hoi!’

‘Moeilijke naam. Vergeet ik vast.’

‘En ik ben Femke. Wij zijn de drie paardenmeiden.’

‘O, nou ja, ik ben maar één paardenjongen, sta ik meteen op achterstand,’ antwoordt Rens.

De drie meiden schieten in een lachstuipt.

‘Welkom, Rens,’ knipoogt Roos. ‘Trek je maar niet te veel aan van de meiden, die raken wel eens op tilt als ze een knappe jongen zien.’

Rens bloost tot ver achter zijn oren.

De eerste rit

Alle kinderen staan met verwachtingsvolle blikken om Roos heen in de buitenbak. De zomerzon schijnt, het is prachtig weer om aan een ponykamp te beginnen.

Om de kinderen heen, in de *paddocks*, staan de pensionpaarden nieuwsgierig te kijken naar de nieuwe ruiters.

Rens staat een beetje op een afstand, alsof hij er niet echt bij wil horen. Hij is echt veel ouder dan de rest, denkt Sanne. De anderen, ook de twee meisjes die al elf zijn, lijken nog veel jonger. Sanne vraagt zich af wat Rens op een ponykamp doet. Er zijn toch ook jongerenkampen op andere maneges?

‘Oké,’ zegt Roos. ‘Laten we eens afspreken hoe we de paarden en pony’s zullen verdelen.’

Het leek ons leuk als ieder van jullie deze week een eigen paard of pony zou hebben.

Wat denken jullie daarvan?’

‘Mag je dan het hele kamp op hetzelfde paard?’ vraagt Kim enthousiast. ‘En iedere dag?’

‘Precies,’ antwoordt Roos. ‘Twee keer per dag zelfs. We gaan kijken of jullie allemaal een lievelingspaard kunnen uitzoeken, of een pony natuurlijk, en dan mag je daar elke dag op rijden.’

Als je dat wilt, mag je hem ook de hele week zelf verzorgen. Hooi en brokken geven, zijn stal uitmesten en hem in de wei zetten.

Alsof het je eigen paard is. Lijkt je dat wat?’

‘En als je het dan niet zo goed met hem kunt vinden?’

vraagt Jelle, de kleinste jongen van de groep.

‘Dan mag je wisselen. We hebben veertien pony’s en vier paarden die geschikt zijn, en jullie zijn met zijn tienen. Dan moet het lukken om iedereen tevreden te stellen, lijkt me zo.’

‘Ik vind het supergaaf, mevrouw Roos,’ zegt Suus.

‘Zeg maar gewoon Roos, hoor. Mooi, jij bent het dus al met me eens.’

‘En als we dan allemaal hetzelfde paard willen?’ vraagt Kim nog.

‘Dan gaan we kijken bij wie het paard of de pony het beste past, of we gaan loten.

Zullen we maar eens beginnen?’

Iedereen knikt.

De drie paardenmeiden hebben ieder

een groot vel papier met foto’s van de dieren.

Daaronder staat waar de paarden en pony’s goed in zijn en voor wie ze geschikt zijn.

Bij Jumper staat dat hij nogal druk kan zijn, dus dat er een ervaren ruiter op moet, Floor is een sullie, waar iedereen op kan,

Spikkel is een makkelijke pony voor

een wat groter kind, Vicca wil het liefst

veel springen, Foxy is nogal dwars als je hem

opzadelt, maar is daarna erg braaf. Zo staat er bij elk paard een nauwkeurige beschrijving.

De kinderen verdringen zich rond de drie vellen papier.

Rens kijkt van een afstand toe.

‘Kom jij ook even kijken?’ roept Femke die het vel met de paarden vasthoudt. ‘Jij wilt vast geen pony, toch?’

‘Maakt me niet uit,’ zegt Rens. ‘Die gele